

Arrest

nr. 101 650 van 25 april 2013
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 5 december 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. HOOYBERGHS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 juni 2011 dienden verzoekers een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 22 juni 2012 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding deze aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond.

1.3. Op 5 september 2012 dienden verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.4. Op 15 oktober 2012 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding deze aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Op 5 november 2012 werd deze beslissing ter kennis gebracht.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Op 22.06.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 11.06.2011. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift - voor waaruit blijkt dat zijn/haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 11.06.2011. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 11.06.2011 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) (...).”

2. Over de rechtspleging

2.1. De verwerende partij heeft nagelaten het administratief dossier en een nota met opmerkingen te bezorgen aan de Raad, niettegenstaande zij op 11 december 2012 via een schrijven van de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in kennis werd gesteld van het verzoekschrift tot nietigverklaring en werd gewezen op de artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat het volgende voorschrijft:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.”

2.2. Aangezien de verwerende partij binnen de daartoe door hogervermeld artikel voorgeschreven termijn geen administratief dossier heeft overgemaakt, dient, zo nodig, wanneer een aangehaald feit relevant is in het kader van de betwisting, toepassing te worden gemaakt van artikel 39/59, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt:

“Wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, worden de door verzoekende partij vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij de feiten kennelijk onjuist zijn.”

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel werpen verzoekende partijen op *“schending van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, machtsoverschrijding en schending van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”*.

Verzoekers betogen als volgt:

“(…) Eerste onderdeel

De bestreden beslissing steunt op artikel 9ter, §3,3° Vreemdelingenwet om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren.

Dit (onderdeel van het) artikel luidt:

(...)

Er wordt in de bestreden beslissing gesteld dat het standaard medisch getuigschrift niet zou beantwoorden aan de voorwaarden gesteld in §1, vierde lid van het artikel.

Dit luidt: "Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. "

Het is geheel niet duidelijk waarom het voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 25 juli 2012 niet zou beantwoorden aan deze voorwaarden. Het voorgelegde standaard medisch getuigschrift is niet ouder dan drie maanden, vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

Aldus is er geen afdoende motivering in rechte en wordt artikel 9ter Vreemdelingenwet geschonden.

Tweede onderdeel

In de volgende paragraaf vermeldt de bestreden beslissing dat ze steunt op artikel 9ter, §3, Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing spreekt zichzelf tegen. Enerzijds stelt ze als rechtsgrond te steunen op artikel 9ter, §3, 3°, anderzijds stelt ze te steunen op artikel 9ter, §3,5.

Derde onderdeel

De bestreden beslissing stelt dat uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift blijkt dat de gezondheidstoestand ongewijzigd is gebleven ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag d.d. 11 juni 2011.

Het standaard medisch getuigschrift werd evenwel niet voorgelegd aan de arts-adviseur of ambtenaar-geneesheer.

Het komt niet toe aan een niet-geneesheer om zich uit te spreken over de ziekte.

Artikel 9ter, §1, in fine Vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk dat de beoordeling van het risico, van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling dient te gebeuren door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de Minister of zijn gemachtigde.

Dit is in casu niet gebeurd. Het is de gemachtigde van de staatssecretaris die zelf de ziekte beoordeelt. Hiermee wordt artikel 9ter Vreemdelingenwet geschonden.

Anderzijds is duidelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is door, niettegenstaande een recent standaard medisch getuigschrift wordt voorgelegd, door een niet-geneesheer wordt geoordeeld dat de gezondheidstoestand ongewijzigd is gebleven sinds de vorige aanvraag.

Het komt niet toe aan een niet-geneesheer om dit te beoordelen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht dient te worden beoordeeld of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekers is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot het bestreden besluit is gekomen.

Zoals hoger is aangetoond, is dit in casu niet het geval.

Het middel is gegrond. (...)"

Het eerste en het tweede door verzoekers aangevoerde onderdeel van het middel worden gezamenlijk behandeld wegens hun samenhang.

Waar verzoekers van oordeel zijn dat de motivering van de bestreden beslissing zichzelf tegenspreekt, gaat de Raad ervan uit dat verzoekers met deze inhoudelijke kritiek op de motivering van de bestreden beslissing de schending van de materiële motiveringsplicht beogen aan te voeren.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Er wordt in de bestreden beslissing inderdaad enerzijds in de aanhef verwezen naar de toepassing van artikel 9ter, §3, 3° van de Vreemdelingenwet en anderzijds wordt in het corpus van de bestreden beslissing verwezen naar de toepassing van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing bevat echter enkel feitelijke overwegingen in het licht van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet, die verzoekers bovendien niet betwisten.

Derhalve neemt de Raad aan dat de verwijzing naar artikel 9ter, §3, 3° van de Vreemdelingenwet louter in de aanhef van de bestreden beslissing een materiële vergissing betreft zodat niet kan besloten worden dat “*de bestreden beslissing zichzelf tegen(spreek)t*”.

Aangezien de verwijzing in de aanhef van de bestreden beslissing naar de toepassing van artikel 9ter, §3, 3° van de Vreemdelingenwet een materiële vergissing betreft kunnen verzoekers niet de verwachting koesteren om daaromtrent een feitelijke motivering terug te vinden in de bestreden beslissing. Verzoekers’ betoog kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het eerste en tweede onderdeel van het middel zijn ongegrond.

Aangezien verzoekers niet betwisten dat de aangehaalde gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag van 11 juni 2011 is er geen grondslag voor verzoekers’ verwachting dat het standaard medisch getuigschrift dient te worden voorgelegd aan een arts-adviseur of een arts-geneesheer. Artikel 9ter, § 1, laatste lid, van de Vreemdelingenwet is slechts van toepassing op aanvragen die onontvankelijk verklaard worden, quod non in casu. Verzoekers betogen weliswaar dat zij van oordeel zijn dat het aan een arts toekomt om te oordelen of de gezondheidsproblematiek die werd ingeroepen bij een herhaalde aanvraag om machtiging tot verblijf identiek is aan deze die werd ingeroepen bij een eerdere aanvraag, maar hun standpunt vindt geen steun in de Vreemdelingenwet. In artikel 9ter, § 3 van de Vreemdelingenwet wordt immers duidelijk gesteld dat “*de gemachtigde van de minister*” c.q. staatssecretaris een aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk onontvankelijk dient te verklaren wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van deze aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Enige vorm van machtsoverschrijding kan niet worden vastgesteld.

Het derde onderdeel van het middel is ongegrond.

Het enig middel is derhalve ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig april tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA